

Благосклонното туй приеманье на бывшйтѣ Гардунцы отъ главатаря са послѣдова отъ всеобщо « Урра. » Сичкытѣ Гардунцы голѣмы и малкы са натискахъ около давшнытѣ си другари, цалувахъ ги и ги похвалявахъ. Само нѣкоп серены новопостѣдильы съ неудовлствіе глѣдахъ на прекрасната и предестната Кулеврина. Една отъ тѣхъ като са обърнѣ къмъ друга по стара, рече :

— Виджѣ колко ѝ сѣ веты дрехытѣ.

— Много са е развалила, рече старата. Ето що ще рече да бѣде челоуѣкъ гордѣ и да остави братството ; а бѣше толкъосъ хубавица !

Мандаміенто неможаше да скрие радостта си. Той заведе Серената къмъ единъ столъ и ѝ рече !

— Повесели са, дѣщи моя ; азъ ще поприказвамъ съ Манофина.

И като зе него и Кокко заведе ги въ единъ ягълъ.

— Предполагамъ, дѣца мои, рече имъ, че присѣствіето на Манофина ще има безъ сумненіе причината си и жельѣ да я научѣ. Може бы любезныйтѣ Манофина да са намѣрва въ опасность и е дошълъ да иска помощта ни ; Той ако и да не е вече членъ на почтенното наше братство, и ный като брата немамы никое задѣженіе къмъ него, во сѣкогы смы готовы, като пріатели и стары другары, да му помагамы когато можемъ, безъ да престѣпимъ уставытѣ на братството.

— Брате Мандаміенте, побърза да отговори Кокко ; въ този часъ не предлежи да помогнете на Манофина, но да го убѣдите да възпріеме той да ви помогне.

Мандаміенто са показа оуденъ.

— Имамъ да ти предложѣ едно важно предпріатіе, и ето защо додохъ тукъ съ Манофина. Слушай.

— Говори, рече *Господарьтѣ* еще повече оуденъ.

— Единъ младъ момъкъ въ Севиля има нуждата ти.